

[Vagn Bro.]

Det er dog et Spørgsmaal, om man ikke, ogsaa under Hensyn til Forholdene i andre Lande, f. Eks. i vore Nabolande Norge og Sverige, kan lægge en vis Vægt paa en saa udpræget Jurists Anskuelse paa det Tidspunkt, hvor der jo var ganske anderledes Tilslutning til denne Strafart her i Landet.

Ud fra disse Betragtninger skal jeg med Hensyn til at stemme for eller imod henholde mig til min første Replik.

Jesper Simonsen: I Anledning af den ærede Ordførers og det ærede Medlem Hr. Vagn Bros. Udtalelser vedrørende Forslagets § 16 og det dertil af Flertallet stillede Ændringsforslag skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at Forholdet med Hensyn til Lovovertræderens subjektive Forhold til Lovovertrædelsen er et dobbelt. Der er dels Problemet om de mere varige Tilstande i hans Sjæleliv, og der er ved Siden deraf Problemet med Hensyn til Forholdet mellem hans Bevidsthedsliv og den konkrete Handling. Det er det første Problem, Straffelovens § 16 beskæftiger sig med, hvorimod det sidste Problem falder udenfor denne Paragraf og afgøres efter andre Bestemmelser og til Dels efter andre Hensyn.

Den ærede Ordfører har vendt sig mod min Anvendelse af de hidtil brugte teoretiske Betegnelser under min Omtale af disse Spørgsmaal, og jeg skal ikke bestride, at de Betegnelser, jeg anvendte, ikke helt dækker Forholdene, saaledes som de bliver under de nye Regler, men der maa ske en Ændring i den teoretiske Afgrænsning af de Begreber, man her opererer med, og jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at Videnskab og Praksis vil være i Stand til at løse disse Vanskeligheder, lige saa lidt som jeg nærer Tvivl om, at man vil kunne løse disse Problemer paa en mere tilfredsstillende Maade end hidtil, saa vist som Ordningen paa et saadant Omraade ikke bør hvile paa abstrakte Betragtninger, men paa det praktiske Livs Erfaring, og det er jo netop det, vi i første Række, ja, jeg kan sige udelukkende, tilstræber ved den Formulering af § 16, vi foreslaar. Naar den ærede Ordfører saa tilføjer, at heller ikke med den Formulering, vi foreslaar, vil man kunne undgaa at blive stillet overfor at skulle idømme Personer, der maa anses for uforbederlige, Straf, er det naturligvis rigtigt, for § 16 berører jo ikke de Tilfælde, hvor Personens Uforbederlighed bunder i, at han er en bevidst og forsætlig Forbryder, et normalt begavet Menneske, men en

professionel, en forhærdet Forbryder, en Person, der i det hele taget er saaledes indstillet, at han udøver Forbrydelsen uanset Straffen, der truer ham, og altsaa hører til den Kategori af Mennesker, om hvilke Straffeanstalterne siger, at Straffen har været uden Paavirkning paa dem. Men i saadanne Tilfælde anviser jo den nye Straffelov paa mange Punkter en bedre Fremgangsmaade, end man hidtil har anvendt. Hidtil har man været nødt til at idømme saadanne Mennesker tidsbegrænsede Straffe, og saa løslod man dem altsaa igen, til Trods for at man var klar over, at de var farlige Personer; men nu aabnes der jo Mulighed for at internere netop saadanne Personer i Arbejdshuse eller at tage dem i Sikkerhedsforvaring, alt efter Forholdenes Beskaffenhed, for at gardere sig mod dem, sikre Samfundet mod deres Forbrydelser, indtil de mulig retter sig, saaledes at man med en vis Tryghed kan give dem deres Frihed tilbage og atter overlade dem til Samfundet. Altsaa denne Indvending hentet fra dette Forhold kan ikke fremføres mod den Formulering af § 16, som vi foreslaar.

Jeg tror ikke, den ærede Ordfører har Ret, naar han betegner alle de Stater, der er tilsluttet Folkenes Forbund, som vore Forbundsfæller i Krigstilfælde, saaledes at de vil kunne falde ind under de Bestemmelser i Straffeloven, der foreslaas fra Mindretallets Side, og for øvrigt har vi jo paa andre Punkter taget Hensyn til, at Danmark nu er Medlem af Folkenes Forbund.

Den ærede Ordfører spurgte mig i Anledning af mine Bemærkninger om Straffebestemmelsen for Utroskab i Ægteskab, om jeg altid ansaa den privates Begæring om Straf som baaret af Hævnmotiv. Dertil vil jeg svare: Ingenlunde. Hvis jeg gjorde det, kunde jeg jo ikke tiltræde, at man paa forskellige Punkter gaar til Strafforfølgning paa Grundlag af den privates Begæring. Det, jeg har sagt vedrørende Mindretallets Forslag, er kun dette, at naar den krænkede Ægtefælles Begæring om Straf er knyttet til den Betingelse, at Ægteskabet enten er opløst eller samtidig begæres opløst, er det ikke let at se Mulighed for noget andet Motiv til Ønske om Straf over den Ægtefælle, man nu kvitterer, end netop Hævnmotivet. Og saa indeholder Bestemmelsen, saaledes som Mindretallet foreslaar den, yderligere det uheldige, at den kan benyttes af den Ægtefælle, der begærer Skilsmisse, til at lægge et stærkt Pres paa den anden under Skilsmissemeforhandlingen, idet Loven altsaa siger til den Ægtefælle, der begærer Ægteskabet